

φάγω εὐάρεστον τι φαγητόν, λιχνεύομαι ἄνδρ. Κεφαλλ. Θήρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ.: Θωρεῖ τὸ ὀφτόν τῷ ἀναγλείφεται Κύπρ. Τί γλέπεις καὶ ἀναγλείφεις; Χίος. Συνών. ἀναλείχομαι (ιδ. ἀναλείχω), ξερογλείφομαι (ιδ. ξερογλείφω), συναλείφομαι (ιδ. συναλείφω). β) Σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι Θράκ. Κάμπ. Κεφαλλ. Κρήτ.: Ἀναγλείφεται, ἀμὲρ δὲ θὰ πετύχη Κάμπ. || Φρ. Μὴν ἀναγλείφου! (μὴ παρασκευάζουσαι προσδοκῶν ὅτι θὰ ἐπιτύχη) Κρήτ. 3) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Εὐβ. (Κύμ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀναγλείφει ὁ τοῖχος Κύμ. Ἀναγλείφει ἡ στάμνα — τὸ κανάτι Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

ἀναγλίτσια ἡ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) ἀναγλίτσια Ζάκ. — ΜΜινώτ. Ζαχυθιν. ἀγριοιολούλ. 68.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλιτσιαζῶ ὑποχωρητικῶς.

Λάσπη ὀλισθηρὰ ἔνθ' ἄν.: Κεῖνη ἡ ψιχάλα ἡ ἀδιάκοπη καὶ σιγανὴ κάνει μὲν ἀναγλίτσια ὅς τοὺς δρόμους ποῦ ναι φόβος τρόμος ΜΜινώτ. ἔνθ' ἄν.

ἀναγλιτσιαζῶ Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. ἀναγλιτσιαζόν Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναγλιτσιαζῶ Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἀναλ' τσάζον Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλιτσιαζῶ.

1) Μετβ. καθιστῶ τι γλοιώδες Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σκῦρ. — Λεξ. Αἰν.: Τοῦ σ'χαίνισι τοῦ κρεῖας, ἅμα τ' ἀναγλιτσιαζῶ μὴ τὰ χέρια Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι γλοιώδης, λασπώδης, ὀλισθηρὸς Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐβρεξε ἴσα ἴσα ποῦ ἀναγλιτσιασε ὁ τόπος Ζάκ. Ἡ λάσπη ἀναγλιτσιαζει Βούρβουρ. Τὸ χωράφι ἀναγλιτσιαζει, δὲ μπορεῖς νὰ πατήσης Ἀργυραῖδ. Τὰ πιάντα ἅμα δὲν τὰ πλύνης μὲ θερμό, ἀναγλιτσιαζόν ἀπὸ τῇ λίγδα Βούρβουρ. Δὲ βγαίν'ς ἀπ' αὐτὴ τῇ στράτα, ἀναγλιτσιαζ'ν οἱ λάσπες Αἰτωλ. Συνών. ἀναγλιτσιαίνω, ἀντίθ. ἀγλιτσιαζῶ. Πβ. ἀναγαλατσιαζῶ. β) Εἶμαι ἀλειμμένος μὲ γλοιώδη οὐσίαν Κεφαλλ. 2) Μεταφ. ἔχω χαρακτῆρα ποταπῶς εὐπροσήγορον ἢ ὑπουλον Λεξ. Δημητρ.

ἀναγλιτσιαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γλιτσιαίνω.

Καθίσταμαι ἐκ τῆς βροχῆς γλοιώδης, ὀλισθηρὸς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: Ὁ τόπος ἀναγλιτσιαίνει. Συνών. ἀναγλιτσιαζῶ 1.

ἀναγλίτσιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλιτσιαζῶ.

Τὸ νὰ γίνῃ τι λασπώδες καὶ ὀλισθηρόν: Ἀπ' τ' ἀναγλίτσιασμα δὲ μπορεῖ νὰ πιρά'ῃς ὅς αὐτόν τοῦ δρόμου.

ἀνάγλυκα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγλυκος.

1) Χαλαρῶς, ἐπὶ τῆς ὑφῆς πλεκτῶν ἀντικειμένων: Πλέκει ἀνάγλυκα. Συνών. ἀγανὰ 1, ἀγανίπλα 2, ἀραιά, ἀντίθ. κρουσιτά, σφιχτά. 2) Ἀραιῶς: Σπέρνει ἀνάγλυκα.

ἀναγλυκαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλυκαίνω.

Γίνομαι ὑδαρῆς, ἐπὶ ζύμης: Τὸ ζυμάρι ἀναγλυκαίνει. Συνών. ἀναγλυκῶνω.

ἀναγλυκίαις ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. ἀνεγλυκίαικο Κυκλ. (Θήρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγλυκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίαις.

Ὁ μὴ ἔχων γεῦσιν εὐχάριστον, ἀηδῆς, ἀνούσιος, ἐπὶ φαγητοῦ: Ἀνεγλυκίαικο φασί. Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκος.

ἀνάγλυκος ἐπίθ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνάγλυκος Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ.) ἀνέγλυκος Κάμπ. Σέριφ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. γλυκος.

1) Ὁ ὀλίγον τι γλυκὺς, ὑπόγλυκος Κάμπ.: Ἄσμ.

Κορίτσι ἐτραούησε ὅς τὴν ἐντολὴν τ' αἶρα κ' ἦτον τ' αἶρ' ἀνέγλυκο κ' ἡ κόρη ὅς τὴ λαλιά της.

Πβ. ἄγλυκος. 2) Ὁ ἔχων πολὺ ὕδωρ, ὑδαρῆς, ἐπὶ ζύμης, ἄρτου κττ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀνάγλυκος ἀσβέστης, ἀνάγλυκο ζυμάρι ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀναγλυκαίνω, ἀναγλυκῶνω, ἔφυλος, νεροῦλλός. Ἀντίθ. πηχτός, σφιχτός. 3) Ὁ ἀραιῶς πλεγμένος ἢ ὑφασμένος Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ.): Πλέξ' του ἀνάγλυκου τοῦ τσουρέπ' ο' Χουλιάρ. Ἡ ὑφάντρα ὑφάν' ἀνάγλυκου τοῦ σκ'τι αὐτόθ. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάραιος, ἀρός, ἀντίθ. κρουσιτός, πυκνός, σφιχτός. 4) Ὁ ἀραιῶς ἐσπαρμένος Σέριφ.

ἀναγλύκωμα τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλυκῶνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τι ὑδαρές, ἐπὶ ζύμης.

ἀναγλυκῶνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγλυκος.

Γίνομαι ὑδαρῆς, ἐπὶ ζύμης: Τὸ ζυμάρι ἀναγλυκῶνει. Συνών. ἀναγλυκαίνω.

ἀνάγναντα ἐπίρρ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀναγναντῖς Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀγναντῖα κατὰ μεταπλασμόν, παρ' ὃ καὶ ἀγναντῖς. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. ἀνάγναντις ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselings) Γένεσ. 2,18 καὶ Ἐξοδ. 28,25.

Ἀπέναντι, ἀντικρὺ ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὲ βλέπῃ ἀναγναντῖς Λευκ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, ποῦ ὅσαι ἀνάγναντα καὶ ξέρεις τὸν καημό μου, γλήγορα φέρε μού τονε τὸν ἀγαπητικό μου

Ἀργυραῖδ.

Τὸ ποιὸς μὲ καταράσθηκεν ἀνάγναντα ὅς τὸν ἥλιος; Λεξ. Δημητρ.

ἀναγναντεύω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγναντεύω.

Ἀντικρὺζων παρατηρῶ. Συνών. ἀγναντεύω.

ἀναγνεῖα ἡ, Τσακων. ἀναγεγνεία Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀναγνεῖα.

1) Ἀκαθαροσία. 2) Αἰσχύνῃ.

ἀναγνώθω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ. ἄ.) ἀναγνώθου βόρ. ιδιόμ. ἀνεγνώθω Κάμπ. Κίμωλ. ἀναγνώθω Ἡπ. Καπλ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) κ. ἄ. ἀναγνώθου Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀνεγνώθω Χίος ἀνεγνώθω Κῶς Σύμ. ἀνεγνώθου Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. Σάμ. ἀναγνώσκω Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄναγνώθω πολλαχ. ἄναγνώθω Θράκ. Μεγίστ. ἄνεγνώθω Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νίσυρ. Τήλ. ἄνεγνώθω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀναγνώθω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναγινώσκω. Ὁ τύπ. ἀναγνώθω καὶ παρὰ Σομ., ὃ δὲ ἀναγνώθω καὶ παρὰ Μαχαιρ. (ἐκδ. R. Dawkins) 1,300 «οἱ ποῖοι πρα-

